

Tönköl József

Mirko Lenarsic kifakult fotója

Istenem, te nagyságos, te magasságos, magad-teremtő,
kertem, virágom, vigyél haza innen, itt nem tudok
meghalni én se,
anyámat látom a kő mögött, mely felém zuhan,
megint baglyok, megint a sótonyi szél első fújásába
belehajló madarak röpködnek előttem
a templom padlására,
ahonnét úgy látok másokat, ahogy a tűzőrök
láthatták őket,
egy a toronyból, egy meg a szertár előtti padról,
vétkeimmel elédbe állok,
nyári éjszakámban koporsóba gyűlt kénék,
közéjük dőltem, ugyanabban a Százholdban,
ahová a tél jegének sötétsége leszáll,
istenem, istenem, mit tettem, hogy fejemet
golyva dúcolja, hogy fölöttem jár az átok,
hajnalodva kövesedő kaszákkal ébredek,
forog most is a körhinta
a beomlott Grünwald-kocsmá ablakánál,
csak ez van: nyelv, zokogás, pálinka,
préselt ibolya a könyvben, énekeken túl,
elbújva, megráncosodva, imák között ismeretlenül,
minden és semmi sem,
krumplihéj, kanál, kepe lábától kiforduló fényképek,
aranysegélyű zászlók az üres porban,
körmeim árnyakká válnak, mivé leszek?
mikor az ugráló lidércek este elindulnak,
mikor tollas sámánköpenyben asszony lobog
a Rókadombon,
vagy én látom lobogni, senki más, csak én,
nem ismerem a nevét,
parázna lapulevélnél csendesebb, fürtös záporban
kopog alatta a Kismosó hídja erdővel, vadakkal.

Istenem, istenem, miért jössz, hogyha nem vagy?
s hol a templom liliomos hercege?
miseruhám virágosza terül hanyatt,
hosszú hajam mintha raboskodna a földben.

Körmenet messziről

Sötét ez a zászló, akár az angyal, a kolomphang,
sötétek a fákról potyogó levelek,
birkák gyapjába akadt bogáncsok,
elmerülnek, amikor este ágyba fekszünk,
s hallgatjuk az asszony-halott énekeseket.

Minden úgy marad, ahogy volt,
fázós csillagokhoz beszélünk, nincs már szavunk
ágak közt rohanó rigókra,
a szem megvakulásáig, a legközelebbi halálig,
álmodunk néha gólyákat, fecskéket.

Vagyunk, ahol vagyunk: sziromszőnyegen
örvénylő rózsák,
halljuk a harangot, a régieket, a sok muzsikálást,
dobokat, trombitákat a kocsmakertből,
hol kupacba gyűlik asztalokon pohár, sörösüveg.

Földig lelógó legényszászlók aranya
meddig hömpölyöghet úrnapi sátrak előtt?
meddig csapódhat parittyás szélhez?
bőrünket, húsunkat hozza,
dülöngő árnyakkal, mint a körmenet, messziről.